

Találkozások

Luffy még mindig kétségbeesetten próbált kiutat találni az ültetvényből, de teli hasa és a helyismeret hiánya sem vált előnyére. Mindenütt almafák vették körül, ami semmi tájékozási pontot nem adott neki. Bármerre is rohant, mindenhol csak a fák végeláthatatlan tengere tárult a szeme elé. Úgy érezte egy labirintusban bolyong körbe-körbe, aminek sose lesz vége.

– A csudába már! Hol a kijárat?! – kiáltotta böszén, és vágára kapcsolt. Öt másodperc múlva megint annál a fánál találta magát, ahol eddig szunyókált.

Haraggal telve galoppozott Applejack abba az irányba, ahol pár perccel ezelőtt még az üvöltést hallotta, mely gúnyos kacajként csengett elméje mélységes zugaiban. Ekkor nyílt ki a bicska a zsebében. A „tolvaj” keresztül-kasul rohangált az ültetvényben, ráadásul hatalmas lármát is csapott.

Lényeg a lényeg, Luffy úgy rohangált, mint kerge csirke a vágóhídon, hogy Applejack még véletlenül se tudja két patája közé keríteni.

„Na várj csak... még nem ismeresz engem” – gondolta, majd sejtelmes mosolyra húzta a száját a stetson kalapja alatt.

Bebújt egy fa mögé, és csak a pillanatra várt. Ám amikor megpillantotta, nem éppen az a látvány fogadta, amire számított. Egy dagadt földpóni csődör... Egy póni, aki úgy néz ki, mint tíz kiló alma egy öt kilós zsákban. Egy póni, aki négy pici lábbal teker előre az ismeretlenbe.

– Szent Celesztia! Ez tényleg befalta azt a sok almát! Nem csoda, hogy ilyen dagadt lett, ennyi alma elég lenne egy hatosfogatnak egy kétnapos túrára – konstátálta Applejack csodálkozva. Hé, te! - ordított rá mérgesen Luffyra, aki hirtelen megtorpant, majd a hang irányába fordult, ám teljesen máshogy reagált, mint ahogy azt a narancssárga kanca várta volna.

– Zsííír, te tudsz beszélni! Ez menő! Meg tudod mondani, hogy tudnék innen kijutni? – kérdezte barátságosan Luffy.

– Majd annak is eljő’ az ideje. De előtte... Te dézsmá’-tad meg az almafáimat? – kérdezte erőlesen Applejack.

Luffyt hirtelen kiverte a víz, elfintorodott, halkán szólásra nyitotta a száját

– N-nem... Nem én voltam...

Applejack csettintett egyet a nyelvével, arcára kiült a döbbenet.

„Ilyet még nem látott a világ, még nálam is rosszabbul tud hazudni” – gondolta.

Amint Applejack lélekjelenléte újra visszatért, arra eszmélt fel, hogy az úgynevezett „tolvajnak” hirtelen nyoma veszett. Zavartan kapkodta fejét, hol balra, hol jobbra, de hiába, sehol sem találta a rejtélyes betolakodót. Csak amikor egy faág reccsenését hallotta, akkor kapta hátra a fejét és látta meg, amint sietősen üget elfele. Azonnal utánairamodott, és kezdetét vette a hajsza.

– Egy tolvaj sem lophat az Sweet Apple Acres-ből és hazudhat büntetlenül nekem!

A farmerpóni formában volt a mindennapos feudális munkák és a nemrég Rainbow Dashsel folytatott futóverseny miatt. Ámbár mégis Luffy volt az, aki gyorsabbnak bizonyult annak ellenére, hogy még csak nemrég lett póni.

– Ez egyszerűen lehetetlen! – zihálta. – Hogy lehet egy dagadt póni, ilyen gyors?! Ez nem normális... – gondolta Applejack, miközben megpróbálta négyesbe kapcsolni a benne lapuló lóerőt, és növelni sebességét.

Luffy kihasználva helyzetbeli előnyét egy nagy adag szerencse hatására megtalálta a kijáratot az almaültetvényből. Ám amikor megpillantotta maga előtt a csűr, támadt egy ötlete. Felugrott a levegőbe, kinyújtotta két mellső patáját, megragadta a tetőn lévő hófogókat, és teljes erejéből megfeszítette karjait.

– Gomu Gomu noooo Raket! – ordította Luffy, miközben mellső lábai újra összementek, és átcsúszlizta testét a tető a felett, egyenesen a végtelenbe és tovább!

Applejack kimerülten ért a csűr elé, szemével a környező tájat pásztázta, próbálta megtalálni a tolvajt, sikertelenül. Mintha elnyelte volna a föld.

Luffy még mindig a levegőben szállt, meglehetősen élvezte a repülést. Fogalma sem volt, hol fog landolni, vagy hogy hogyan fogja ezt megmagyarázni a póniknak. Ami nagyon is aktuális lesz hamarosan.

– Hé, széllel szárnyaló! Csodálom a bátorságodat, hogy földipóni létedre ilyen magasan mersz repülni. Nem gondolod, hogy a súlyod hamar vissza fog húzni a földre? Nem hallottál még a nyihatoni fizikáról? – hallotta pontosan maga mellől.

Oldalra fordult, és megpillantotta Rainbow Dasht. A ciánkék pegazus ott repült mellette, aki csodálkozva tekintett vissza rá. Luffy szemei felcsillantak.

– Váó, király! Egy pegazus! – kiáltott önkívületi állapotban.

– Királynak tartasz, mert pegazus vagyok... Igen, mert ez pontosan így is van! Na, mit mondasz erre? – mondta Rainbow, és bemutatott pár vagány légi trükköt.

Nyomott pár szaltót a levegőben és szétvágott pár felhőt, majd tett pár kört Luffy körül, hirtelen dobott pár martalóc kanyart, hogy lenyűgözze őt. Ami... hát, valljuk be, elég erőteljesen jött össze, mert Luffyból csak úgy sugárzott a lelkesedés.